

Toimittajalta.

Eräs ruotsinmaalainen etevä lääkäri, Hugo Toll, on kirjoittanut kirjan, joka on herättänyt tavatonta huomiota kotimaassaan ja jota meillä ainakin Helsingin lehdet ovat mielenkiinnolla arvostelleet. Kirjan nimenä on *Dog Jesus på korset?* ja sen aiheena on teoria, jota muutamat teologitkin ennen ovat esittäneet ja jonka mukaan Jeesus ei kuollutkaan ristinpuulla, vaan valekuolleenä vietiin hautaholviin ja siellä yksin jätettynä virkosi eloon.

Tohtori Tollin kirjan viehätys on siinä, että teoria Jeesuksen valekuolemasta ei esitetä filosofiselta tai teologiselta kannalta, vaan yksinomaan lääkärin silmällä katsottuna. Lääkärihän on ennen kaikkea todellisuuden ihminen, empiirikko, ja Hugo Toll lukee evankeliumein loppulukuja puhtaasti realistin kannalta, tarkasti punniten joka sanaa ja käyttäen hyväkseen kreikkalaista alkutekstiä. Askel askeleelta hän näyttää ja todistaa, että evankeliumein kertomus on täysin totuudenmukainen kuvaus voimakkaasta ihmisestä, joka kestätyään vuorokauden sielullis-ruumiillista jännitystä ja tuskaa vielä läpikäy kuoleman kaikki kauhut sortumatta lopullisesti, vaan herätäkseen omaksi ihmeekseen kuolleista kolmantena päivänä.

Tekijän mielestä Jeesuksen ylösnousemus oli hänelle itselleen yhtä odottamaton kuin toisille. Mutta todellinen tapahtuma se oli ja uuden uskonnon kulmakiveksi se tuli, kun opetuslasten mielikuviutus oli tehnyt siitä ihmetapahtuman toisessa merkityksessä ja muuttanut sen yliluonnolliseksi legendaksi.

Tämän kuun 3 p:n kysymysillassa kysyttiin, mitä ajattelin Tollin kirjasta ja olinko henkisesti tullut samoihin johtopäätöksiin kuin Toll lääkeopillisesti. Vastasin: kyllä, Toll on käsittänyt kuoleman oikein, mutta ylösnousemusta hän ei ole ymmärtänyt.

Jo vuonna 1897, kun tammikuussa avasimme Helsingissä Teosofisen Kirjaston, tutustuin tuohon teoriaan, sillä Kirjastoon joku lahjoitti vanhan, harvinaisen, pienen broshyyrin nimeltä *Jesu verkliga dödssätt*. Kirja oli saksasta ruotsinnettu, perustui vapaamuuraritraditioniin ja kertoi, kuinka Jeesus, joka oli essealainen, otettiin ristinpuulta alas, kätkettiin hautaan ja herätettiin eloon näiden veljien hyvällä avulla. Ne valkoiset miehet tai enkelit, jotka näkyivät haudalla, ylösnousemuksessa y. m., olivat essealaisia veljiä, jotka käyttivät valkoista viittaa pukunaan. Sama kirja ilmestyi parikymmentä vuotta sitten suomeksikin nimellä *Miten Jeesus kuoli?*

Tuommoisenaan teoria tympäisi minua ja oli tarpeeton, sillä Jeesuksen ylösnousemus oli mielestäni siinä, että hän vapaasta tahdostaan ja itsetietoisesti saattoi ilmestyä astraaliruumiissaan opetuslapsilleen, kun taas tavallisten vainajien vain silloin tällöin onnistui – enemmän tai vähemmän kömpelösti – kummitella. Vasta kun myöhemmin aloin jonkun verran ymmärtää ylösnousemuksen mysterioita, selvisi minulle välttämättömyytenä, että Jeesus tosiaan ei kuollut vielä ristinpuulla, vaan useamman vuoden aikana saattoi käyttää fyysillistä ruumistaan näennäisen kuolemansa jälkeen.

Kun Ruusu-Risti-Seura perustettiin 1920, pidin luentosarjan Jeesuksesta Kristuksesta, hänen elämästään, työstään ja kuolemastaan. Tästä sarjasta ei ole pikakirjoitettua jäljennöstä, enkä – ruumiillisen heikkouteni takia kesällä 1921 – ollut tilaisuudessa kirjoittamaan samasta aiheesta kirjaa *Kuka Jeesus oli?*, vaikka kirjaa ennakolta ilmoitettiin. Joka tapauksessa kuvasin noissa luennoissani Jeesuksen kuolemaa uudelta kannalta. Hän ei kuollut, vaikka hän kuoli. Hänen kuolemansa ei ollut tavallinen valekuolema. Ruumis ei heittänyt henkeä ulos. Jeesus säilytti tietoisuutensa viimeiseen saakka, sillä hän voitti hengessään kuolemisen prosessin. Vasta kun hän tunsi, että kaikki oli lopussa (*consummatum est*, „se on täytetty“), ettei ruumis sinään enää jaksanut elää, hän poistui 36 tunniksi ja palasi siihen uudestaan haudassa. „Hopealanka“ ei tietenkään katkennut.

Tämä kuolemisprosessin voittaminen oli episodi Jeesuksen suuressa okkultisessa työssä, nim. ylösnousemusruumiin luomisessa. Se työ olisi jäänyt kesken, jos Jeesus todella olisi fyysillisesti kuollut. Silloin hän taas olisi saanut syntyä jälleen uudestaan yrittääkseen. Sentähden hänen tuskansa oli suuri Getsemanessa, kun hän hetkeksi epäili omia voimiaan, omaa kestävyyttään: „jaksanko kuolemassakin elää vai meneekö työni tällä kertaa vielä hukkaan?“ Eikä hänen työnsä ollut häntä itseään varten, vaan sen ihmiskunnan hyväksi, jota hän rakasti.

Kuten kysymyksilläni sanoin, en ole ylösnousemuksen mysteriosta vielä kertonut edes sitä vähäistä, mitä siitä tajuan.

*

Ruusu-Risti-työmme on Helsingissä ottanut huomattavan edistysaskeleen. Ensi syksynä alkaa näet toimintansa uusi koulu,

kahdeksanluokkainen yhteiskoulu valmistavine luokkineen nimeltä Kulmakoulu, jossa elämä vietetään ja opetus suoritetaan Ruusu-Risti-hengessä. Koska koulu johtaa yliopistoon, on luonnollista, että sen luokilla suoritetaan määrätyt oppikurssit tavallisissa aineissa. Mutta näiden aineiden lisäksi on Kouluylivaltio Kulma-koulun johtokunnan ehdottaman ohjelman mukaisesti hyväksynyt uudeksi aineeksi kaikilla luokilla „sielullisen terveysopin“. Tätä ainetta opetetaan suullisesti ja käytännössä eikä siinä ole varsinaisia lukuennätyksiä. Mitä tämä uusi aine tarkoittaa, selviää parhaiten siitä esimerkistä, jonka koulun johtokunta mainitsi kirjelmässään Kouluylivaltiolle. „Sielun hygienia“ opetetaan siten, että jonkin viikon tai kuukauden aikana kaikilla luokilla – alemmilla yksinkertaisemmin, ylemmillä yhä syvemmin ja laajemmin – esitetään ja selitetään samaa siveellistä käskyä, esim. „älä vihastu“ ja sen positiivista puolta hyvyttä, ja asetetaan oppilaille ihanteeksi, jota heidän joka päivä tulee muistaa ja noudattaa. Periaatteena opetuksessa on vanha totuus: hyvät ajatukset ja hyvät tunteet ovat hyvien tekojen edellytyksenä.

Kulma-koulun perustajana ja rehtorina on maisteri Yrjö Eloniemi, joka yhdessä rouvansa kanssa toistakymmentä vuotta sitten loi Lohjan yhteiskoulun. Koulun johtokuntaan kuuluvat paitsi herra ja rouva Eloniemi, tohtori Armas Ruotsalainen, joka samalla on koulun lääkäri, taidekauppias Gösta Stenman, kuvanveistäjä Emil Halonen, kirjakauppias Fredrik Heliö, rouva Kyllikki Ignatius, ylihoitajatar Nanna Häll ja tämän kirjoittaja.

Koulun toiminta alkaa kuten sanottu parilla valmistavalla luokalla ensi syksynä. Maisteri Eloniemi on koulua varten ostanut talon, Konstantiinink. 33, jossa kesäkuun alussa ryhdytään tarvittaviin muutoksiin, korjauksiin ja lisärakennuksiin. Ehkä jo jouluksi päästään taloon muuttamaan. Ruusu-Risti-seuralle tämä uusi aloite on suurimerkityksinen, sillä seuramme keskus saa siellä käytettäväkseen tarpeelliset huoneustot ja siis pysyvän kodin.

*

Ruusu-Risti-seuramme vuosikokous on helluntaina, toukokuun lopulla. Toivottavasti jäsenet saapuvat sankoissa joukoissa, sillä kokous on liikkeemme historiassa tärkeä, koska se, mikä tähän saakka on pysynyt ajatuskuvana, josta joka vuosikokouksessa uusien jäsenten installatsioonissa

on mainittu, nyt toteutuu ensimmäisessä ennätyksessään ja saa kiinteän muodon fyysisessä maailmassa. Ruusu-Risti-työmme itsenäistyy vuosi vuodelta, ja voimme jo uskoa sen päivän kerran koittavan, jolloin Suomen Ruusu-Ristin kantama totuuden soihtu heittää valonsäteitä vieraisiinkin maihin.

(Ruusu-Risti Maaliskuu 1928 N:o 3, s. 94-96)